TAALSPRONG

THEMA 1

KEES EN SAAR STELLEN ZICH VOOR

Laura Tonk

voorleesboek | leerjaar 3

THEMA 1

KEES EN SAAR STELLEN ZICH VOOR

Laura Tonk

voorleesboek

leerjaar 3

COLOFON

Projectleider: Monét Jones

Auteur: Laura Tonk

Inhoudelijke begeleiding: Alexandra Tromp, Esther Stroucken

Onderwijskundige begeleiding: Carola Peeters

Eindredactie: Gina Ramsbottom, Audrey Tromp-Wouters

Met dank aan: Colegio Conrado Coronel, Reina Beatrix School, Scol Basico Washington, Aruba Adventist Academy, Inge Stam, Suzette Janzen, Emilaine Giel, Münhayla Jansen, Natalia El-Hindi en Catherine Ramirez

Vormgeving, opmaak en productie: Idee nv, PPMP - Wolvega

Producent: Idee nv

Illustraties: PPMP - Wolvega

ISBN: 978-99904-71-03-8

Copyright © Land Aruba, 2026

Deze uitgave is ontwikkeld in opdracht van het Land Aruba voor gebruik binnen het Arubaanse onderwijs. Scholen, leerkrachten en onderwijsinstellingen mogen het materiaal downloaden, printen, kopiëren en gebruiken voor niet-commerciële onderwijsdoeleinden, mits de bron wordt vermeld. Commercieel gebruik van dit materiaal is niet toegestaan zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vervaardigd door:
Afdeling Ontwikkeling en Ondersteuning
Departamento di Enseñansa Aruba

Departamento di
Enseñansa Aruba

Gesubsidieerd door:

Ministerie van Binnenlandse Zaken en
Koninkrijksrelaties

Inhoudsopgave

Kees en Saar stellen zich voor

Een nieuwe start 4

De zwemles 14

Een nieuwe juf 22

Mijn familie 32

Een spannende dag 40

Kees, de voetbalkampioen 50

Een nieuwe vriend 58

Het geheim 66

De ruzie 76

De bril 86

Een nieuwe start

Kennen jullie Saar en Kees nog? Saar en Kees zijn in de vakantie verhuisd. Ze zijn blij met hun nieuwe huis en de nieuwe buurt. Hier spelen veel kinderen op straat, dat was bij hun oude huis niet zo. Er is alleen één nadeel. Het nieuwe huis is te ver weg van hun oude school. Nu moeten ze dus naar een nieuwe school. Vandaag is de eerste schooldag. Net als jullie beginnen ze in klas 3 en dat vinden Saar en Kees toch wel spannend. Vooral Saar vindt het spannend. Ze is anders dan Kees. Soms is Saar een beetje onhandig en slordig. De kinderen in haar vorige klas kenden Saar goed. Ze wisten dat dit bij haar hoort. Maar wat zullen de kinderen in de nieuwe klas van Saar vinden? Daar denkt Saar veel over na. Kees vindt het ook wel spannend, maar hij heeft er vooral zin in. Hij is al helemaal klaar. Hij heeft zijn nieuwe uniform aan. Zijn haar is netjes gekamd. En gisteravond heeft hij zijn rugzak al ingepakt. Nu zit hij op de porch voor het huis. Hij wacht op Saar.

Saar is nog niet klaar. Dat is niet echt een verrassing. Hij kijkt op zijn horloge. Over vijf minuten moeten ze echt gaan.
Hij loopt terug het huis in. 'Saar! Saar! Ben je klaar?' O, dat rijmt. Kees vindt Saar in haar slaapkamer. Ze staat voor de spiegel. Kees herkent Saar bijna niet. Ze ziet er zo netjes uit. Haar haar zit in een staart. Een mooi, nieuw uniform.
Ze heeft twee dezelfde sokken aan en haar shirt is schoon.
Hij kijkt nog een keer goed. Hij ziet geen enkele vlek, niet op haar kleren en niet op haar gezicht. Saar heeft echt haar best gedaan. 'Hoe zie ik eruit?' vraagt Saar. 'Netjes,' antwoordt Kees. 'Zie ik eruit als een meisje uit klas 3?'
Dat vindt Kees een rare vraag. 'Ja, kom Saar, ik wil niet te laat komen op onze eerste dag.'

Saar pakt haar rugzak en samen lopen ze naar buiten. Daar staat papa al te wachten. Papa brengt Saar en Kees vandaag naar school. Ze lopen naar school, want de school is dicht bij het nieuwe huis. Saar loopt de hele weg naast Kees en papa. Dat is niks voor Saar. Normaal rent, springt en danst ze naar school. Nu is Saar stil. Dat is ook niks voor Saar. Normaal praat ze honderduit, vertelt ze grapjes, verzint ze verhaaltjes en zingt ze op weg naar school. Kees snapt wel wat er aan de hand is. Saar is zenuwachtig. Opeens blijft ze stil staan.
'Ik ken niemand. Wat moet ik doen? Wat moet ik zeggen?'
Papa geeft Saar een knuffel. 'Saartje, je weet heel goed wat je moet doen. Je groet mensen elke dag zonder erbij na te denken. Je zwaait, je zegt hoi of je geeft een hand. Wees gewoon jezelf.'

KLAS 3

Op het schoolplein is het druk. Veel papa's en mama's brengen hun kinderen de eerste dag naar school. Ze moeten even zoeken, maar dan zien ze boven een deur KLAS 3 staan. Hier moeten ze zijn. Er staat een meneer bij de deur. Zou dat de meester zijn? Papa stelt zich aan de meneer voor. 'Ik ben Mario en dit zijn Saar en Kees. Het is vandaag hun eerste dag op deze school.' De meneer geeft Saar en Kees een hand. 'Ik ben meester John. Ik ben de meester van klas 3. Het is ook mijn eerste dag op deze school. Vinden jullie het ook zo spannend?' Saar en Kees knikken. 'Ga maar snel naar binnen. Vandaag mogen jullie zelf kiezen waar jullie willen zitten.'

I ♥ groen
29 jaar
8 September
Dit vind ik leuk om te doen:
zwemmen, voetballen & vissen
Vrienden
Meester John
Lieke
Ik
Tim
Zo zie ik eruit:
-Kort haar
-Bruine ogen
-Groen shirt
-Witte gymschoenen
Ik spreek 4 talen
*Nederlands
*Papiamento
*Engels
*Spaans
Hier woon ik
Ik speel gitaar.
Mijn lievelingseten is een hamburger.
Mijn lievelingsdrinken is koffie.
Mijn lievelingsfilm is Superman.
Ik heb een oudere broer en een jon
Zij wonen in

Saar en Kees kijken elkaar aan. Dat hoeft de meester niet twee keer te zeggen. Snel lopen ze naar een groepje waar nog twee tafels naast elkaar vrij zijn. Ze gaan zitten. De klas is nog maar half vol. Langzaam komen steeds meer kinderen binnen. Iedereen zoekt meteen een plaats. Dan komt er een meisje binnen. Ze kijkt om zich heen, maar gaat niet zitten. Ze kijkt verdrietig. Saar ziet het. Saar herkent het gevoel. Zonder na te denken, staat Saar op en loopt naar het meisje toe. 'Ben je nieuw op school?' Het meisje knikt. 'Wij zijn ook nieuw,' zegt Saar, terwijl ze naar Kees wijst. 'Kom maar bij ons zitten.' Het meisje knikt en loopt met Saar mee naar het groepje. 'Ik ben Saar en dit is mijn broer Kees. Hier is nog een plek.' Het meisje glimlacht en gaat zitten. 'Ik ben Naomi.' Voordat ze nog iets kan zeggen, komt meester John de klas binnen en klapt in zijn handen. 'Welkom in klas 3. Ik zal me even voorstellen. Mijn naam is meester John. Vandaag wil ik jullie beter leren kennen en ik wil dat jullie mij ook beter leren kennen.' Meester John wijst naar het bord. Op het bord hangt een poster. Op de poster staat zijn naam en eromheen heeft hij allerlei woorden en zinnen opgeschreven. Hier en daar heeft hij iets getekend. 'Als je deze poster goed bekijkt, dan leer je mij beter kennen.' Samen bekijken ze de 'Dit-ben-ik'-poster van de meester. 'Nu wil ik jullie beter leren kennen. Ik ga jullie vragen om ook zo'n poster over jezelf te maken.' Saar kijkt om haar heen. De kinderen lijken vriendelijk. Iedereen gaat aan het werk. De meester loopt rond en maakt hier en daar een praatje. 'Vind je het nog spannend?' vraagt Kees. Saar kijkt naar Kees en Naomi. 'Nee, ik heb er zin in,' zegt Saar en ze gaat aan het werk. Het is fijn om niet de enige nieuwe leerling op school te zijn. Zelfs de meester is nieuw.

De zwemles

Het is donderdag. Vandaag gaat klas 3 naar de zee. Ze krijgen vandaag voor de eerste keer zwemles. Iedereen zit in de bus. Kees, Saar en Naomi zitten helemaal achterin. Zo kunnen ze goed zien wat er allemaal gebeurt. 'Allemaal gaan zitten!' roept meester John. 'Op je billen, niet op je knieën, Justin! Nee, je mag niet eten in de bus, Rosalie! Niet schreeuwen, Juan Daniel.' De meester blijft maar mopperen. De kinderen zijn druk. Kees en Saar kijken elkaar aan. 'Ik denk dat iedereen het spannend vindt,' zegt Kees. Saar knikt. 'Ik denk dat niet iedereen goed kan zwemmen,' antwoordt Saar. 'Daarom zijn ze druk.' Voor Saar en Kees is het niet spannend. Zij vinden het leuk en kunnen allebei heel goed zwemmen. Zwemmen is een hobby van Saar en Kees. Ze zwemmen twee keer per week bij de zwemclub. Ze doen ook mee aan wedstrijden.

Opeens begint de meester heel hard te zingen. Hij zingt allerlei gekke liedjes. Iedereen zit netjes en zingt mee. Het is gezellig in de bus. Als ze aankomen, legt de meester eerst nog even uit wat er gaat gebeuren. Eerst omkleden, de jongens bij de jongens en de meisjes bij de meisjes.

De zwemles

Op het strand staan meesters en juffen die zwemles geven. Vandaag kijken ze eerst wie al goed kan zwemmen en wie nog veel moet leren. De meester heeft zich ook omgekleed. Hij zwemt vandaag ook mee. Justin loopt naast Kees. ‘Kom Kees, wie het eerst in de zee is!’ Dat laat Kees zich niet nog een keer zeggen. Hij rent samen met Justin de zee in. De zee is zo mooi blauw en er zijn geen golven. Veel kinderen rennen de zee in, maar er zijn ook een paar kinderen die op het strand blijven staan. ‘Kom Naomi, wie het eerst in de zee is!’ roept Saar terwijl ze de zee in rent. Maar Naomi rent niet mee. Ze blijft op het strand staan. ‘Kom Naomi!’ probeert Saar nog een keer. ‘Ga jij maar, Saar. Ik wacht nog even.’ Saar hoort het al niet meer. Ze is al onder water gedoken. De kinderen hebben veel plezier in het water. Naomi is een beetje jaloers. Zij wil ook plezier hebben, maar ze is te bang om het water in te gaan. Meester John komt naast Naomi staan. ‘Houd je niet van de zee Naomi?’ Naomi knikt nee. Ze heeft geen zin om het uit te leggen. Ze wil niet dat de meester weet dat ze bang is. Mama zegt dat het helemaal niet raar is dat Naomi bang is. Toen Naomi vier jaar was, is ze bijna verdronken in het zwembad. Vanaf dat moment is Naomi bang voor water. ‘Ga hier maar even op het strand zitten. Ik ga even het water in.’

Naomi zit op het hete zand. Het zand kriebelt en ze heeft het warm. Ze ziet Saar met vriendinnetjes lachen en spetteren. Ze spelen tikkertje in het water. Het zou wel lekker zijn om nu even in het koele water te spelen. Opeens roept de meester: 'Kijk, een schildpad!' Iets verderop zwemt een grote schildpad. Naomi gaat staan, maar ze kan het niet zien vanaf het strand. Er staan een paar kinderen bij de meester. 'O, wat mooi! Wat is hij groot. Hij is zo schattig!' Nu is Naomi wel echt nieuwsgierig. Ze loopt naar de rand van het water. De schildpad is nog steeds te ver weg. Naomi zucht. Ze loopt een stukje het water in. 'Kom Naomi, hier kun je de schildpad goed zien,' roept de meester. Hij weet dat de schildpad het lievelingsdier is van Naomi. Ze heeft er pas over verteld.

Naomi loopt nog verder de zee in. Saar pakt haar hand en ze gaan naast de meester staan. ‘Kijk, daar!’ Saar wijst de schildpad aan. Nu kan Naomi de schildpad goed zien. Hij is inderdaad groot, maar ook schattig met dat kleine kopje. De schildpad is niet bang. Hij zwemt bij de kinderen. Naomi loopt nog verder de zee in. Dit is het mooiste wat ze ooit heeft gezien. Ze heeft niet in de gaten dat ze tot haar middel in de zee staat. ‘Mooi hè,’ hoort ze de meester achter haar zeggen. ‘Ben je nu niet meer bang?’ Naomi kijkt de meester aan en begint te lachen. Nee, ze is niet meer bang. Het water voelt lekker koel en ze kan hier goed staan. Slim van de meester om haar zo het water in te lokken. Slim of heeft hij gewoon geluk dat er net op hun strand, in hun zee een schildpad zwemt?

Een nieuwe juf

Vandaag zijn Saar en Kees te laat. En deze keer was het niet Kees die moest wachten op Saar, maar Saar die moest wachten op Kees. ‘Schiet op Kees, de eerste bel is al gegaan!’ Ze rennen samen het schoolplein op. De klas staat al in de rij. Maar waar is de meester? Normaal staat de meester al bij de deur. Nu staat er niemand. Alle andere klassen gaan met hun juf of meester de klas in. Klas 3 staat nog steeds buiten in de rij. Na vijf minuten worden ze onrustig. Iedereen begint door elkaar te roepen. ‘Misschien krijgen we geen les,’ fluistert Saar hoopvol. ‘Of een invaljuf,’ mompelt Kees. ‘Die zijn altijd streng.’ Plotseling komt er een mevrouw het schoolplein op rennen. Een vrouw met een knalgele jurk, blauw haar en een grote glimlach. Het lijkt wel alsof ze zo uit een sprookje is gestapt. Ze heeft een hele grote tas bij zich. Ze blijft staan voor de deur van klas 3. ‘Zijn jullie de klas van meester John?’ vraagt ze. ‘Meester John is ziek. Ik ben vandaag jullie juf. Kom maarrrrrr binneeeeen,’ zingt ze.

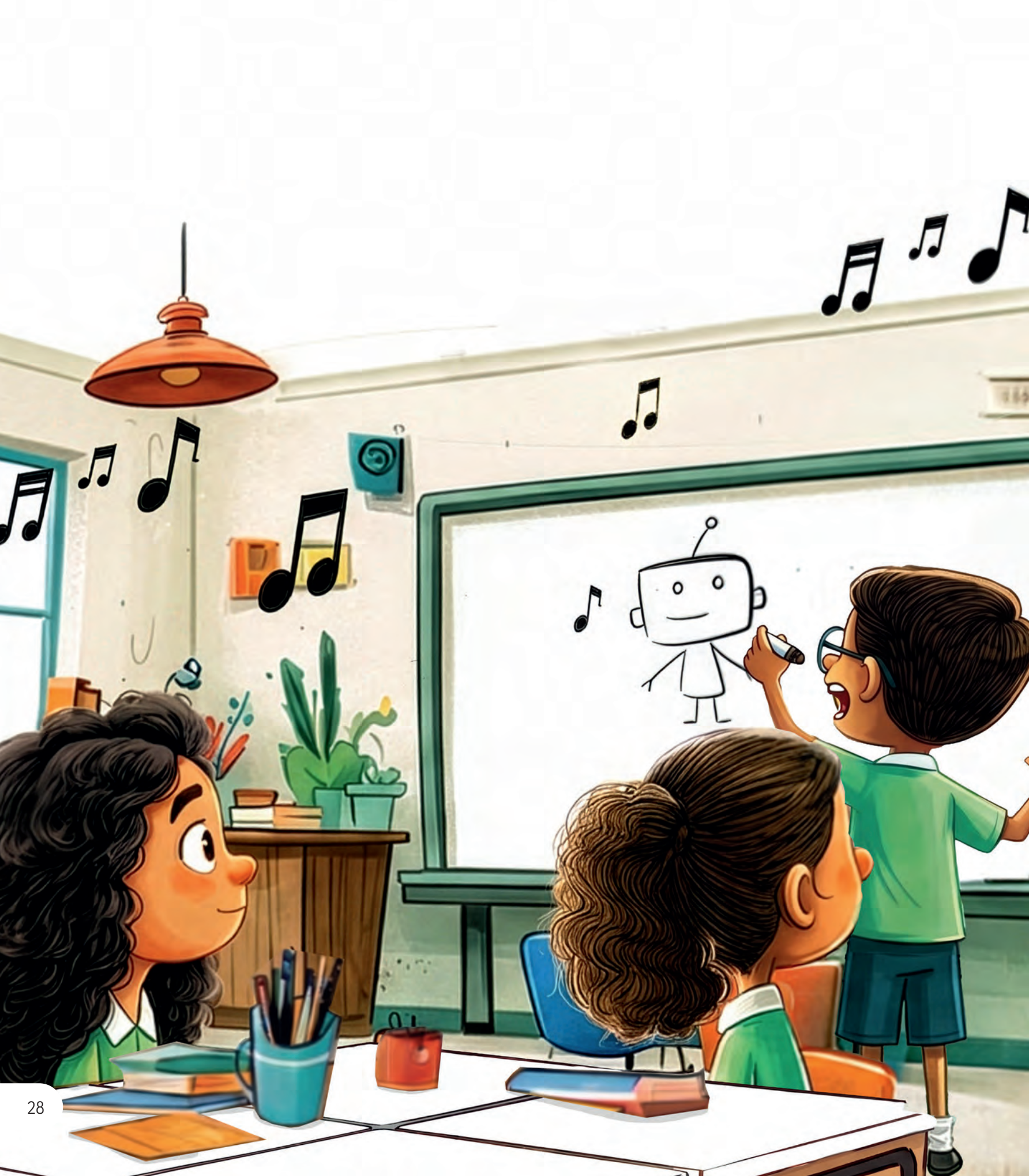

Als iedereen op zijn plaats zit, kijkt iedereen vol verwachting naar de nieuwe juf. Ze staat voor de klas, maar zegt niks. Sommige kinderen moeten lachen. De juf zegt nog steeds niks. Ze wacht tot het helemaal stil is. Als het muisstil is in de klas, pakt ze een gitaar uit haar tas. 'Mijn naam is juf Kate en dit is een gitaar. Ik ga nooit ergens naartoe zonder mijn gitaar.' En dan begint ze op de gitaar te spelen en zingt ze: 'Goedemóóóórgen lieve kinderen. Ik ben juf Kate en vandaag wordt een zingend avontuur!' Kees kijkt Saar met grote ogen aan. 'Dit wordt raar,' fluistert hij.

En Kees krijgt gelijk. Het wordt vandaag anders dan dat ze gewend zijn. Juf Kate heeft geen gewone lessen gepland. Rekenen? Dat wordt een rap. 'Drie keer vier is twaalf! Klap klap! Vijf keer vijf is vijfentwintig! Stamp stamp!' 'Dit is geweldig!' roept Saar en ze begint meteen mee te zingen. Maar Kees is minder blij. Hij vindt de tafels al lastig en dan met al dat rappen erbij... Het wordt voor hem alleen maar moeilijker. Taal wordt ook een lied. Juf Kate gaat op een tafel staan en zingt alle uitleg alsof ze bij Cas di Cultura op het podium staat. De kinderen van klas 3 vinden het grappig en geweldig, maar Kees wordt steeds stiller en stiller. Tijdens de pauze zucht hij: 'Ik hoop dat meester John morgen weer beter is.' 'Ach, doe niet zo saai Kees!' zegt Saar. 'Dit is de leukste schooldag ooit!'

TAAL

Terug in de klas krijgen de kinderen een nieuwe opdracht. Het wordt een zingende schrijfwedstrijd. Iedereen moet een kort liedje schrijven over hun favoriete onderwerp. Saar is heel creatief. Ze begint te neuriën en gaat meteen aan het werk. Ze schrijft over haar hondje Dushi. Maar Kees doet niks. Hij blijft met zijn armen over elkaar zitten. 'Waarom zing je niet mee, Kees?' vraagt juf Kate. 'Ik vind zingen stom,' zegt Kees een beetje brutaal. Juf Kate glimlacht. 'Jij houdt toch van tekenen? Zing wat je wilt tekenen!' Met tegenzin staat Kees op. Hij tekent zijn favoriete onderwerp op het bord: een robot. Langzaam ontstaan er zinnen in zijn hoofd. 'Een robot, een robot, een robot op het bord.' En voor hij het weet zingt hij zachtjes een zelfgemaakt liedje over een robot die heel verlegen is, net als hij. Iedereen in de klas begint te klappen. Kees kijkt verbaasd op, glimlacht en... maakt een buiging. Dat was toch niet zo moeilijk als hij dacht.

Aan het einde van de dag zegt juf Kate: 'Jullie hebben het fantastisch gedaan! Ik ga jullie nooit vergeten!' En ze maakt een diepe buiging. De kinderen van klas 3 gaan dit ook niet vergeten. Als de meester morgen weer terug is, hebben ze veel te vertellen.

OMA
OPA
OMA
OPA
VADER
MOEDER
JOHN

Mijn familie

De meester heeft een boom op het bord getekend. Het is geen gewone boom, maar een stamboom. Daar hebben Saar en Kees weleens van gehoord. In klas 1 hebben ze ooit ook een stamboom gemaakt, maar die had niet zoveel takken als deze boom. 'Weet iemand wat een stamboom is?' vraagt meester John. Saar steekt haar vinger op. 'Met een stamboom laat je zien wie er bij je familie hoort.' De meester knikt. 'Dat klopt Saar, maar je laat ook zien hoe je familie in elkaar steekt, hoe ze heten, waar ze vandaan komen en misschien zelfs wel wanneer ze zijn geboren. Als je een stamboom maakt, kom je iets te weten over de geschiedenis van je familie en je naam. Kees, jij hebt een Nederlandse voornaam. Weet je waar die naam vandaan komt?' vraagt de meester. Kees weet dat wel. 'Ik heb een opa Kees. Hij is in Nederland geboren.' Dan vult de meester zijn eigen stamboom in op het bord. Terwijl hij dit doet, vertelt hij allerlei korte verhalen over zijn familie. Een zielig verhaal over zijn broer die hem pestte, omdat hij 's nachts soms in zijn bed plaste. Over zijn creatieve moeder die de mooiste schilderijen maakt. En een heel spannend verhaal over zijn dappere opa die als visser drie kinderen uit de zee heeft gered. De kinderen luisteren met veel plezier naar de verhalen van de meester. Hij geeft de opdracht om thuis een stamboom te maken. Saar wrijft in haar handen. 'Lekker makkelijk voor ons. Wij hebben dezelfde stamboom.' Kees knikt en glimlacht. Inderdaad lekker makkelijk huiswerk.

Op weg naar huis bespreken Saar en Kees wat ze al weten over hun stamboom. Ze komen niet verder dan opa en oma. ‘Dan is onze familie maar saai, denk ik,’ zegt Kees. ‘Dat weet je niet,’ antwoordt Saar. ‘Misschien hebben wij wel een oom die eigenlijk een gevaarlijke spion is. Of misschien was onze overgrootopa een stoere piraat en de moeder van de piraat een mooie prinses.’ Saar blijft maar doorgaan met verhalen verzinnen. Kees draait met zijn ogen. Saar heeft heel veel fantasie.

's Avonds zitten Saar en Kees met papa en mama aan de keukentafel. De stamboom ligt op tafel. 'Vul eerst in wat je al weet,' stelt papa voor. Nou, dat is makkelijk. Saar en Kees Croes, allebei geboren op Aruba. Dan de namen van papa en mama, ook allebei geboren op Aruba. Dan de ouders van mama, opa Kees, geboren in Nederland en oma Annie, geboren op Aruba. De ouders van papa, opa Eddy, geboren op Aruba en oma Sara, geboren op Bonaire. 'Klaar!' Dan zet mama een doos met oude foto's en brieven op tafel. 'Hier,' zegt ze lachend, 'misschien zit hier iets in wat jullie nog meer kan helpen.' Nieuwsgierig kijken ze in de doos. Er zitten oude foto's in, trouwkaarten en krantenknipsels. Achter op de foto's staan namen en datums. 'Kijk, dit is oma als baby met haar moeder,' zegt Saar, terwijl ze een zwart-witfoto omhooghoudt. Een vrouw met een grote hoed met een baby op schoot glimlacht naar de camera. Dat is je overgrootoma. 'En wie is dit?' vraagt Kees, terwijl hij een foto pakt van een man met een dikke snor en een schort met vlekken. 'Dat is jullie overgrootopa. Hij was slager.' 'Dat is stoer,' zegt Kees enthousiast en hij tekent een worst en een mes naast de naam van overgrootopa in de stamboom. Saar krijgt er ook zin in. 'Misschien kunnen we de stamboom versieren met tekeningen van wat ze deden!'

Uren later zitten ze nog steeds aan tafel. Saar en Kees versieren de stamboom en plakken foto's erbij. De stamboom groeit en krijgt kleur. Geen piraten, spionnen en prinsessen in de stamboom van hun familie, maar wel veel mooie verhalen en veel mannen met de naam Kees.

overgrootoma Maria

overgrootopa Ricardo

overgrootoma Ariana

overgrootopa Eduardo

oma Sara

opa Eddy

papa Mario

Saar Croes

overgrootoma Maria bij haar huis op Boniare

Hier is opa Eddy geboren

overgrootopa
Juan

slagerij van
overgrootopa Kees

overgrootoma
Alexandra

overgrootopa
Juan

overgrootoma
Truus

overgrootopa
Kees

oma
Annie

opa
Kees

mama
Isabella

Kees
Croes

Wat vind je leuk om te doen?
Wat is je talent?
Wat wil je later worden?

Een spannende dag

Het is donderdagavond. Saar en Kees zitten thuis aan de eettafel. Ze hebben weer huiswerk van de meester gekregen. 'Waar zijn jullie nu mee bezig?' vraagt mama terwijl ze bij de kinderen aan tafel komt zitten. Saar zucht diep. 'Deze week gaat het op school over beroepen. De meester wil dat alle kinderen van klas 3 nadenken over hun toekomst. Saaaaaai!' 'Saar weet gewoon nog niet wat ze wil worden,' legt Kees uit terwijl hij verder gaat met schrijven. 'En jij weet dat wel?' vraagt mama. 'Ik weet het nog niet precies. Ik weet wat ik leuk vind. Voetbal is mijn lievelingssport.' 'Ja, om te kijken, niet om te spelen,' plaagt Saar. Kees doet net of hij dat niet gehoord heeft. 'We hebben drie vragen gekregen die we moeten beantwoorden.' 'Laat mij de vragen eens lezen, misschien kan ik helpen.' Wat vind je leuk om te doen? Wat is je talent? Wat wil je later worden? Dat zijn de drie vragen die de kinderen moeten beantwoorden. 'Ook al weet je nog niet wat je wil worden, je kunt wel opschrijven wat je leuk vindt en waar je goed in bent'. 'Saar is goed in zich bemoeien met anderen, dat is haar talent,' plaagt Kees. Saar gooit haar gum naar Kees. De gum raakt Kees recht op zijn voorhoofd. 'Ik weet het al. Ik word pitcher,' lacht Saar.

De volgende dag is het erg druk in de klas. Er zijn niet alleen kinderen, maar ook ouders. Dat is een gek gezicht. Meester John heeft ouders uitgenodigd om over hun beroep te vertellen. De klas is verdeeld in groepjes. De kinderen gaan met hun groepje langs de verschillende beroepen. Er is een dierenarts, een vuilnisman, een journalist, een kok, een muziekleraar, een brandweerman, een timmerman, een politieagent en … mama, de verpleegkundige. Nou, Saar weet één ding zeker. Ze wil geen verpleegkundige worden zoals mama. Saar kan niet tegen spuiten en bloed, jakkes. 'Jullie krijgen steeds tien minuten. Er wordt iets verteld over het beroep en dan mogen jullie vragen stellen,' legt de meester uit. 'Let goed op! Misschien zit jouw droombaan er wel tussen!'

Tijdens de pauze zitten Saar en Kees met hun vrienden bij elkaar. Dan loopt er een vreemde man het schoolplein op. Hij heeft een net pak aan, een zwarte zonnebril op en een grote tas in zijn hand. Hij kijkt om zich heen alsof hij iets zoekt. ‘Wie is dat?’ fluistert Saar. ‘Geen idee,’ antwoordt Kees. ‘Maar dat ziet er niet uit als een vader die zijn kind op komt halen.’ De tweeling blijft de man in de gaten houden. Hij loopt naar het computerlokaal, blijft voor de deur staan, kijkt om zich heen en gaat naar binnen.

'Kom Kees, we gaan kijken wat hij doet!' Ze lopen naar het computerlokaal en kijken door het raam. Ze zien nog net dat de man iets groots in zijn tas stopt. Dan loopt hij weer naar de deur. 'Dit klopt niet,' zegt Saar geschrokken. 'We moeten dit aan de meester vertellen!' Ze rennen snel naar de klas waar de meester met enkele ouders napraat over de ochtend. Ze vertellen wat ze gezien hebben en de meester neemt het serieus. 'Jullie blijven hier!' Samen met de politieagent rent de meester het schoolplein op.

Het duurt lang voordat de meester terug is. De pauze is al voorbij. Alle kinderen zitten in de klas. Iedereen weet wat Kees en Saar hebben gezien en de kinderen zijn onrustig. Dan komt de meester binnen. Iedereen is meteen stil. ‘De politie heeft de man meegenomen. Hij had twee laptops van school in zijn tas. Saar en Kees, goed gedaan!’ De kinderen beginnen te juichen en te klappen. ‘Ik weet nu wat mijn droombaan is,’ fluistert Saar. ‘Ik word detective. Dat past goed bij mijn talent!’

Kees, de voetbalkampioen

Het is weer pauze. Kees zit op het bankje naar de kinderen die voetbal spelen te kijken. Hier zit hij vaak. Elke pauze speelt klas 3 tegen klas 4. ‘Kom Kees, speel je mee?’ vraagt Justin. ‘Nee, het is goed, ik kijk liever!’ roept Kees terug. Justin vraagt het iedere keer. Lief van Justin. Kees kan niet goed voetballen, maar hij vindt voetbal wel heel erg leuk. Hij weet er ook veel van af. Hij kijkt wedstrijden op tv. Hij gaat vaak met papa mee naar voetbalwedstrijden en natuurlijk speelt hij af en toe FIFA op de computer. Dat is zijn lievelingsspel. Daarin kun je zelf een team maken. De juiste speler op de juiste positie. Volgens Kees is dat het belangrijkste in een team. Niet iedereen kan alles even goed. De één kan goed rennen, een ander kan goed passen of koppen en weer een ander kan goed keepen. Het is zijn droom om later voetbalcoach te worden.

Klas 3 verliest iedere pauze. Kees ziet wel hoe dat komt. De jongens van klas 3 hebben talent, maar spelen niet goed samen. Ze willen allemaal zelf scoren en spelen de bal niet naar de speler die vrijstaat. Hierdoor verliezen ze vaak de bal. De bel gaat. Teleurgesteld lopen de jongens weer naar hun klas. 'De volgende pauze proberen we het weer!' hoort Kees één van de jongens roepen. 'Dan moet je toch echt iets veranderen', mompelt Kees. 'Wat moeten we veranderen?' vraagt Justin. Oeps. Kees had niet in de gaten dat hij dat hardop had gezegd. Hij wordt rood. 'Je mag het best zeggen,' gaat Justin verder. 'Het kan niet erger zijn dan iedere keer verliezen.' Kees zucht. Hij heeft wel een tip voor Justin waarmee hij zijn voetballen kan verbeteren. Hij legt Justin uit wat hij heeft gezien. 'Jij kan goed voetballen. Je kan heel goed een lange pass spelen. Als jij de bal naar Gio had gespeeld, had hij het kunnen afmaken.' Gio is de neef van Justin en kan ook goed voetballen. 'Gio stond vrij en vlak bij de goal. Ik weet zeker dat het een doelpunt was geweest.' Justin kijkt Kees verbaasd aan. Zoveel zinnen achter elkaar heeft hij Kees nog nooit horen zeggen. Ze lopen allebei de klas binnen en meteen beginnen ze aan een toets. Justin zegt er niks meer over. Kees twijfelt of het wel slim was om zo eerlijk te zijn.

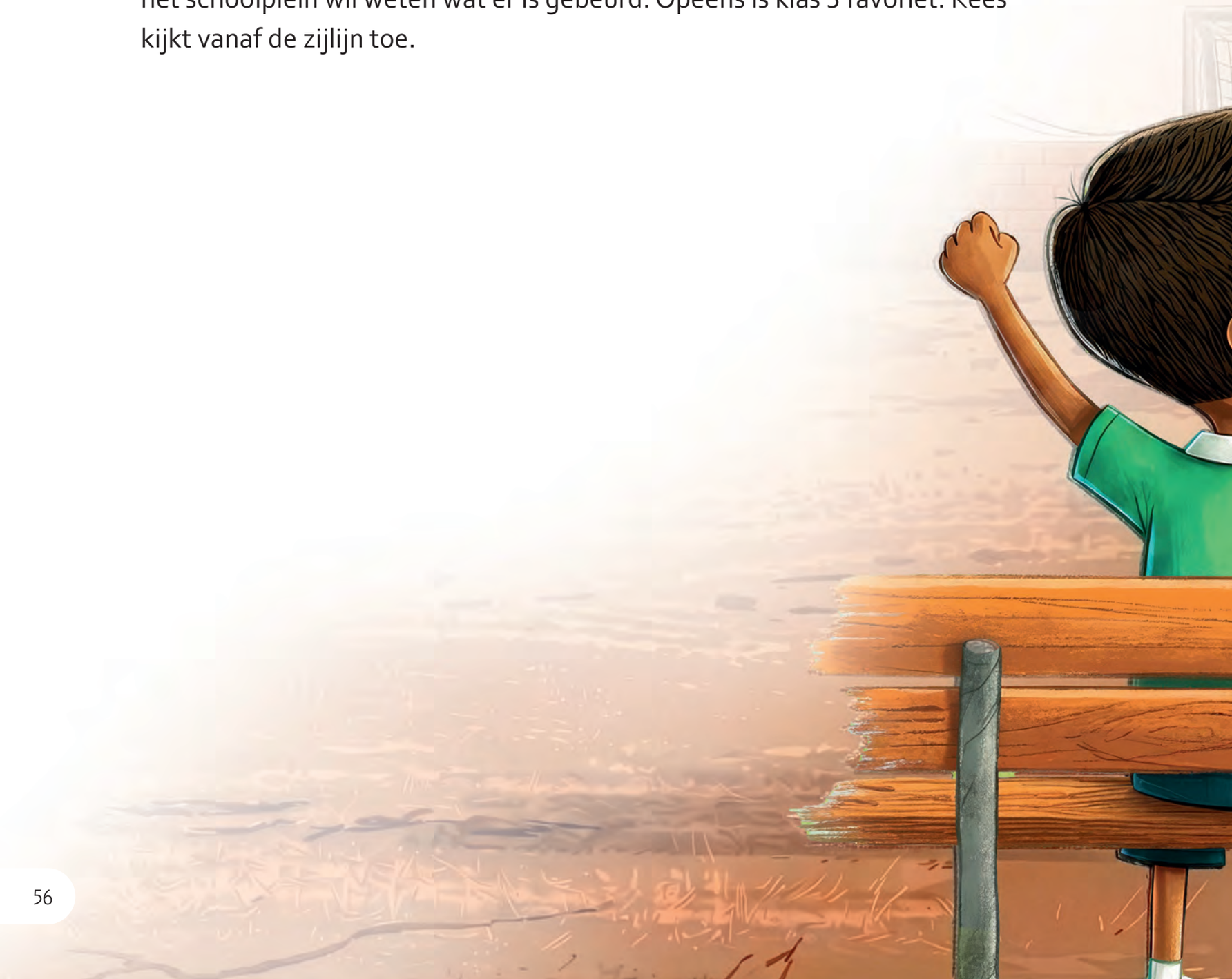

De volgende pauze zit Kees weer op het bankje. De jongens van klas 3 spelen weer tegen de jongens van klas 4. Ze zijn al even bezig. Klas 4 heeft al twee goals gescoord. Dan heeft Justin de bal. In plaats van recht op de goal af te rennen met de bal, kijkt hij om zich heen. Hij ziet dat Gio weer vrij staat en dat hij dichter bij de goal is dan Justin. Kees ziet het gebeuren. Hij gaat staan en zijn hart begint sneller te kloppen. 'Jaaaaa Justin, pass de bal!' roept hij hard. Justin doet precies wat Kees zegt. Gio neemt de bal aan, draait en schiet de bal zo in één beweging in de goal.

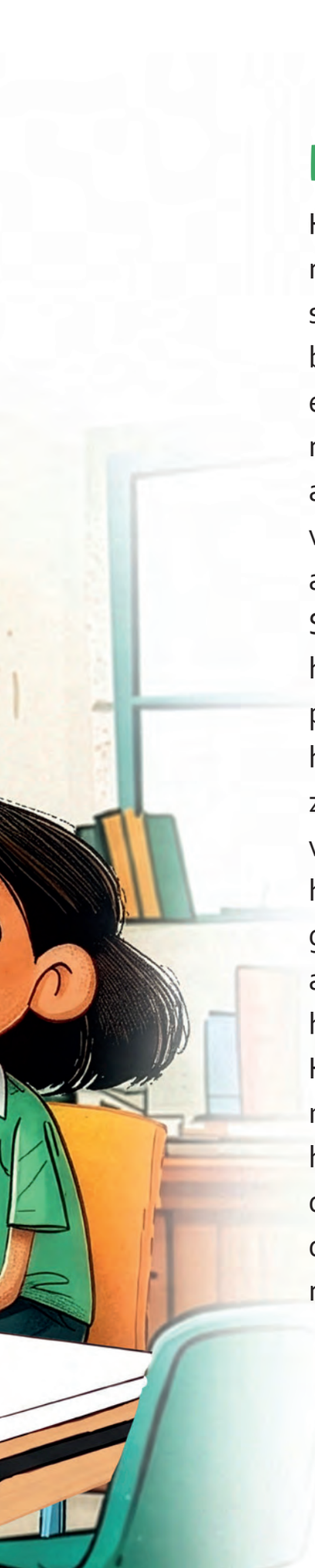

Alle jongens rennen naar Gio om hem te feliciteren en zingen ‘Goal, goal, goal!’ Maar Justin rent naar Kees. Ze omhelzen elkaar. ‘Goed gedaan, Justin!’ ‘Goed gezien, Kees!’ Al snel gaat de wedstrijd verder. Justin herhaalt dit trucje nog twee keer. De ene keer ziet hij dat Tommie vrij staat en een andere keer is het weer Gio die recht voor de goal staat zonder dekking. Klas 3 wint met 3 tegen 2. De jongens zijn door het dolle heen. Iedereen op het schoolplein wil weten wat er is gebeurd. Opeens is klas 3 favoriet. Kees kijkt vanaf de zijlijn toe.

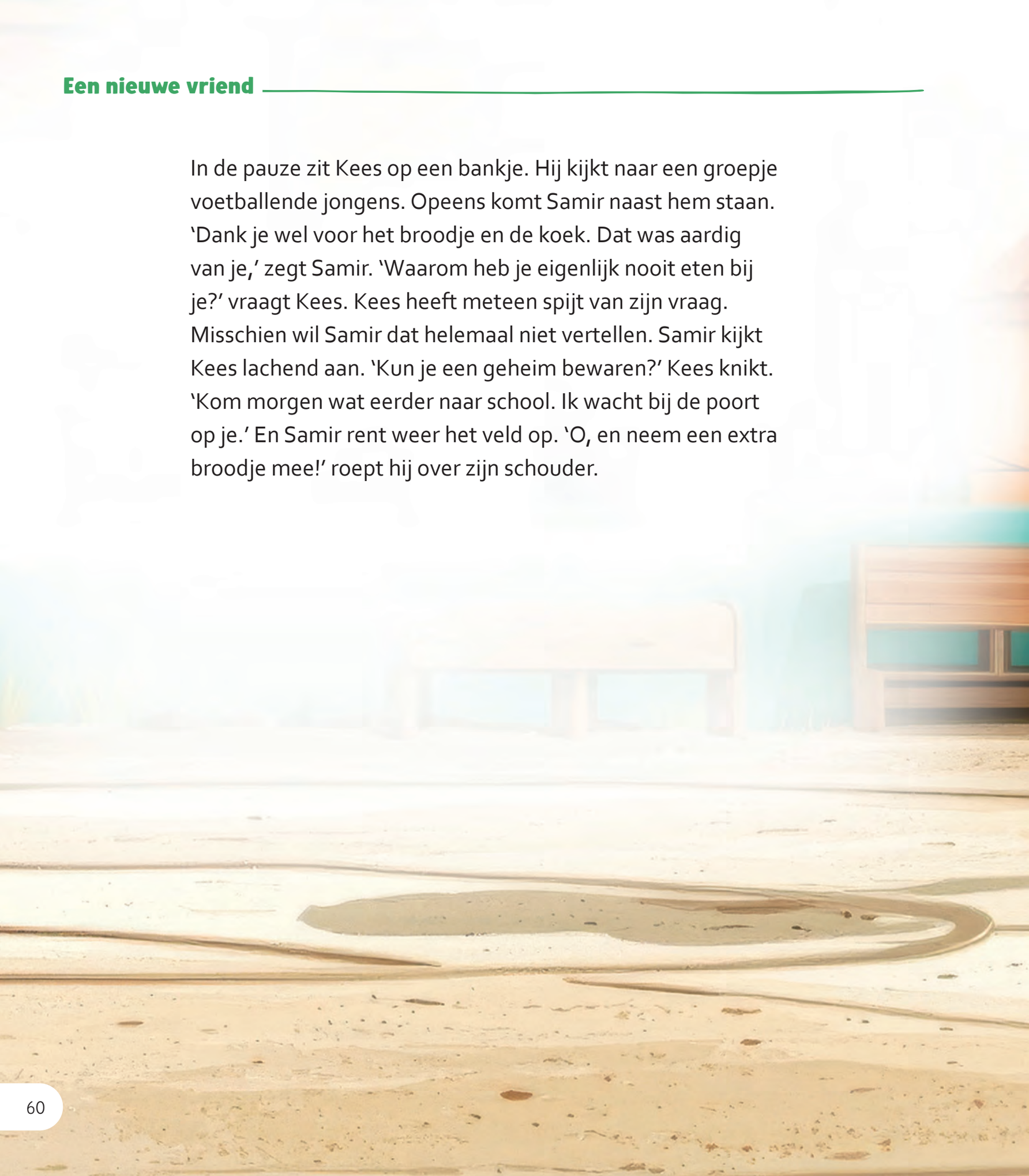

Een nieuwe vriend

Het is tien minuten voor de pauze. ‘Tijd om te eten,’ zegt meester John. Kees pakt zijn eten. Sinds het begin van dit schooljaar, maken Kees en Saar zelf hun lunch klaar: een broodje, een koekje en een pakje sap. Kees stopt altijd wat extra’s in zijn tas voor als Saar haar lunch vergeet mee te nemen. Zo is Kees. Hij is aardig, rustig en denkt vaak aan anderen. Maar vandaag heeft hij niks extra’s meegenomen voor Saar. Hij heeft iets extra’s meegenomen voor iemand anders. Kees kijkt de klas rond. In het groepje naast Kees zit Samir. Samir is de grootste jongen van de klas. Hij heeft lang haar, is altijd vrolijk en kan nooit stil zitten. Het is Kees al een paar keer opgevallen dat Samir geen eten of drinken bij zich heeft. ‘Heb je weer niks bij je?’ hoort hij Rosa tegen Samir zeggen. Samir haalt zijn schouders op. ‘Nee, ik heb me verslapen.’ Elke dag verzint Samir een andere smoes. Hij heeft het op het aanrecht laten liggen. Het is uit zijn tas gevallen. Maar Kees gelooft het niet. Kees denkt dat er iets anders aan de hand is. Samir woont bij zijn oma. Misschien heeft zijn oma niet genoeg geld om hem eten mee te geven. Het maakt niet uit wat de reden is. Kees heeft altijd honger rond deze tijd. Hij kan zich niet voorstellen dat Samir geen honger heeft. Hij pakt het broodje en de koek en loopt naar de tafel van Samir. ‘Ik heb genoeg eten bij me, zullen we delen?’ Samir kijkt Kees verbaasd aan en knikt. Hij begint meteen te eten.

Een nieuwe vriend

In de pauze zit Kees op een bankje. Hij kijkt naar een groepje voetballende jongens. Opeens komt Samir naast hem staan. ‘Dank je wel voor het broodje en de koek. Dat was aardig van je,’ zegt Samir. ‘Waarom heb je eigenlijk nooit eten bij je?’ vraagt Kees. Kees heeft meteen spijt van zijn vraag. Misschien wil Samir dat helemaal niet vertellen. Samir kijkt Kees lachend aan. ‘Kun je een geheim bewaren?’ Kees knikt. ‘Kom morgen wat eerder naar school. Ik wacht bij de poort op je.’ En Samir rent weer het veld op. ‘O, en neem een extra broodje mee!’ roept hij over zijn schouder.

De volgende ochtend staat Kees al vroeg bij de poort. Het was niet makkelijk om zonder Saar te vertrekken. Ze lopen altijd samen naar school. Gelukkig was Saar weer langzaam. Daar komt Samir ook al aan. 'Deze kant op,' zegt hij tegen Kees. Samir loopt niet door de poort naar school, maar loopt langs het hek de knoek in. 'Waar gaan we naartoe?' vraagt Kees. 'Sst, ik laat het je zien.' Samen lopen ze nog verder de knoek in. En daar, onder een grote rots ziet Kees opeens wat bewegen. Het is een moederhond met drie puppy's. Ze beginnen meteen te piepen als ze Samir en Kees zien. Samir pakt een flesje met water uit zijn tas en schenkt dat in een kom. Daarna pakt hij wat brood en breekt wat stukjes af. Die legt hij in het water. Het brood wordt zacht en de moederhond en puppy's beginnen meteen te eten. 'Deze honden heb ik gevonden. Mijn oma houdt niet van honden. Daarom voer ik ze stiekem.' Kees en Samir gaan op de grond zitten en kijken terwijl de hondjes eten. Ze zijn heel schattig. Twee puppy's zijn helemaal zwart en één puppy is zwart met een witte vlek om zijn oog. Alle puppy's hebben blauwe ogen en een kort staartje. Als ze klaar zijn met eten, willen ze spelen. Kees kijkt Samir aan. 'Ik dacht dat je geen geld had voor brood.' 'Jawel, mijn oma geeft me iedere dag brood mee naar school. Maar de hondjes hebben steeds meer honger. Al mijn brood gaat naar de hondjes.'

Dan horen ze in de verte de eerste bel. Snel springen ze op, aaien de hondjes nog even en rennen naar school. Ze zijn net op tijd voor de tweede bel. Buiten adem gaat Kees op zijn plek zitten. Saar zit er al. Ze kijkt hem aan, maar zegt niks. Het wordt moeilijk om dit voor Saar geheim te houden.

Het geheim

Het is vandaag al de derde dag dat Kees eerder naar school gaat. Saar zit aan de ontbijttafel, terwijl Kees snel zijn brood naar binnen werkt. Hij kijkt de hele tijd naar de klok en lijkt zenuwachtig. Dat is niks voor Kees. Kees is altijd rustig. Dat is juist zo'n fijne eigenschap van Kees. Nog voordat Saar iets kan zeggen, pakt Kees snel zijn spullen en roept: 'Ayo, ik ben alvast weg!' Saar vertrouwt het niet. Zij heeft haar spullen ook al klaarliggen. Dat is ook niks voor Saar, maar vandaag wil ze erachter komen wat er met Kees aan de hand is. Op het moment dat Kees de deur dicht trekt, springt ze op en gaat ze achter hem aan. Kees loopt naar school. Saar volgt Kees stiekem. Ze blijft op een afstand, zodat hij haar niet ziet. Bij het hek staat Samir op Kees te wachten. Dat vindt Saar ook raar. Ze wist niet dat Kees en Samir vrienden zijn. Samir en Kees zijn zo verschillend. Ze lopen niet door de poort het schoolplein op, maar slaan linksaf en lopen samen de knoek in. Saar moet nu rennen om ze bij te kunnen houden. Ze kan ze niet meer zien. Ze zijn verdwenen tussen de cactussen en rotsen naast school. Opeens hoort ze Samir en Kees praten. Saar verstopt zich achter een grote cactus. 'Je bent laat. Wat heb je bij je?' vraagt Samir. 'Geef snel je eten!'

‘O wat gemeen!’ denkt Saar. Kees moet zijn eten afgeven aan Samir. Dat pikt Saar niet. Samir is misschien wel de grootste en sterkste jongen van de klas, maar Saar is niet bang voor hem. Dapper komt ze achter de cactus vandaan en rent op Samir af. ‘Laat Kees met ru.....’ Saar maakt haar zin niet af. Kees en Samir zitten op de grond. Ze hebben allebei een schattige puppy vast en kijken Saar geschrokken aan. ‘Saar! Je mag dit aan niemand vertellen!’ zegt Kees paniekerig. Saar gaat ook op de grond zitten. Ze pakt een puppy op. ‘Rustig maar, ik vertel niks,’ zegt Saar. ‘Samir heeft ze gevonden,’ zegt Kees. Kees en Samir vertellen Saar alles wat er de afgelopen week is gebeurd. Hoe Samir de hondjes heeft gevonden. Waarom Samir ze niet mee naar huis kan nemen. Hoe Kees erachter kwam. Ondertussen aait Saar de puppy. Hij is zacht, maar ook mager en klein. De moeder is ook mager. Ze knabbelt rustig aan een broodje van Kees. Nu snapt Saar waarom Kees zo stiekem deed. ‘Maar we kunnen ze hier toch niet zo laten?’ vraagt Saar voorzichtig. ‘Ze hebben meer eten nodig en iemand moet kijken of de puppy’s niet ziek zijn.’ De jongens weten heel goed dat Saar gelijk heeft. ‘We willen niet dat de hondjes dood gemaakt worden,’ zegt Kees. ‘Daarom willen we dat het geheim blijft,’ vult Samir aan.

Vanaf die dag helpt Saar de jongens. Ze gaan niet alleen vóór schooltijd stiekem naar de hondjes, maar ook na schooltijd zoeken ze de hondjes op. Met hout uit de knoek maken ze een afdak. Zo zitten de hondjes droog als het regent. Het wordt steeds moeilijker om eten mee te smokkelen. De hondjes eten steeds meer, maar ze zijn ook zo lief. Elke keer als ze de kinderen zien, beginnen ze te kwispelen. Het lijkt wel of de hondjes de kinderen herkennen.

Op een dag na school sluipen de drie kinderen weer de knoek in. Ze geven de hondjes eten en drinken en spelen even met de hondjes. Dan opeens staat de meester achter hen. ‘Wat zijn jullie aan het doen?’ vraagt hij streng. Kees en Samir slikken en blijven stil. Saar stapt dapper naar voren. ‘Wij zorgen voor de honden,’ zegt ze eerlijk. ‘Ze waren helemaal alleen en we konden ze niet laten verhongeren.’ De meester kijkt hen lang aan. ‘Dat is heel lief van jullie, maar de honden hebben een veiligere plek nodig dan een afdak in de knoek.’ De kinderen protesteren. ‘Ik ken iemand. Zij zorgt heel goed voor zwerfhonden en zoekt ook een baasje als de puppy’s wat groter zijn.’ Samir, Kees en Saar zijn verdrietig, maar ze snappen ook dat het beter is voor de hondjes.

Een paar weken later vraagt de meester of Saar, Kees en Samir na school even kunnen blijven. ‘Ik wil jullie iets laten zien.’ Het is een foto van drie blije, dikke hondjes met hun nieuwe baasje. Twee zwarte en één zwarte met een witte vlek. ‘Jullie hebben deze hondjes gered en het was de juiste keuze om ze naar de dierenopvang te brengen. Ik ben trots op jullie!’ De drie kinderen stralen. Met de hondjes gaat het goed, het was een spannend avontuur en ze hebben nieuwe vrienden gemaakt!

Opa plonst in de zee

De ruzie

Saar en Kees zijn al goed gewend op hun nieuwe school. Ze hebben al vrienden gemaakt. Meester John is aardig en kan heel goed uitleggen. Er is alleen één probleem: Saar heeft veel last van hoofdpijn en soms kan ze niet goed lezen wat er op het bord staat. Het gebeurt nu weer. Er staan zinnen op het bord. De kinderen moeten de zinnen hardop lezen. 'Saar, lees jij de volgende zin?' vraagt de meester. Saar kan best goed lezen, maar ze ziet niet goed wat er staat. Ze knijpt met haar ogen. Iets met een p en dan een l? Saar twijfelt, maar probeert het toch. 'O-p-a... p-l-a-s-t.. i-n...d-e... z-ee.' Saar weet meteen dat het fout is. Een paar kinderen beginnen te lachen. Meester John kijkt boos naar de lachende kinderen en dan naar Saar. 'Saar, kom eens wat dichterbij staan en probeer het nog een keer.' Met een rood hoofd loopt Saar naar het bord. 'Opa plonst in de zee,' leest Saar. 'Goed zo, Saar!' zegt meester John. Saar gaat snel weer zitten. Kees geeft Saar een klopje op haar schouder. 'Goed gedaan, Saar! Je kan het wel!' Saar kijkt niemand aan en doet net of ze in haar boek leest. Saar wil niet laten weten dat ze niet zo goed kan zien wat er op het bord staat. Ze is bang dat de meester haar een andere plaats geeft als hij erachter komt. Saar wil geen andere plek. Ze wil naast Naomi en Kees blijven zitten.

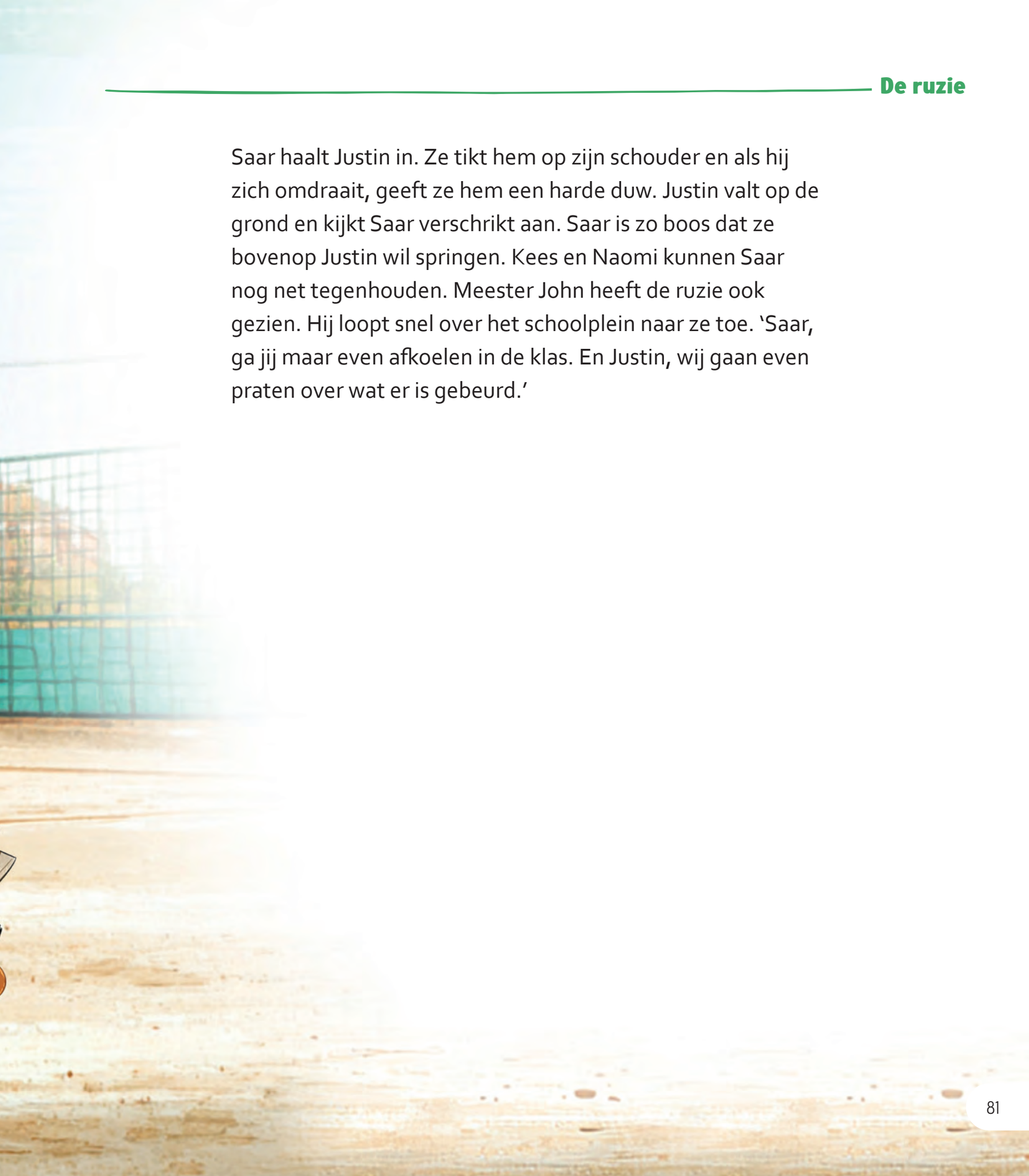

De bel gaat. Gelukkig is het pauze. Lekker even over het schoolplein rennen is net wat Saar nodig heeft. Buiten spelen ze tikkertje met de kinderen van de klas. Justin, een jongen uit de klas van Saar en Kees, rent naar Saar toe en roept 'Opa plast in de zee, opa plast in de zee. Saar kan niet lezen! Saar kan niet lezen!' Dan rent hij weer snel weg. Saar wordt rood en dan nog roder. Ze balt haar vuisten en rent achter Justin aan. Kees ziet het gebeuren. 'O, o,' zegt Kees, 'dit gaat fout.' Justin kent Saar nog niet zo goed, maar Kees wel. Saar kan niet zo goed tegen mensen die pesten én ze kan heel hard rennen.

Saar haalt Justin in. Ze tikt hem op zijn schouder en als hij zich omdraait, geeft ze hem een harde duw. Justin valt op de grond en kijkt Saar verschrikt aan. Saar is zo boos dat ze bovenop Justin wil springen. Kees en Naomi kunnen Saar nog net tegenhouden. Meester John heeft de ruzie ook gezien. Hij loopt snel over het schoolplein naar ze toe. ‘Saar, ga jij maar even afkoelen in de klas. En Justin, wij gaan even praten over wat er is gebeurd.’

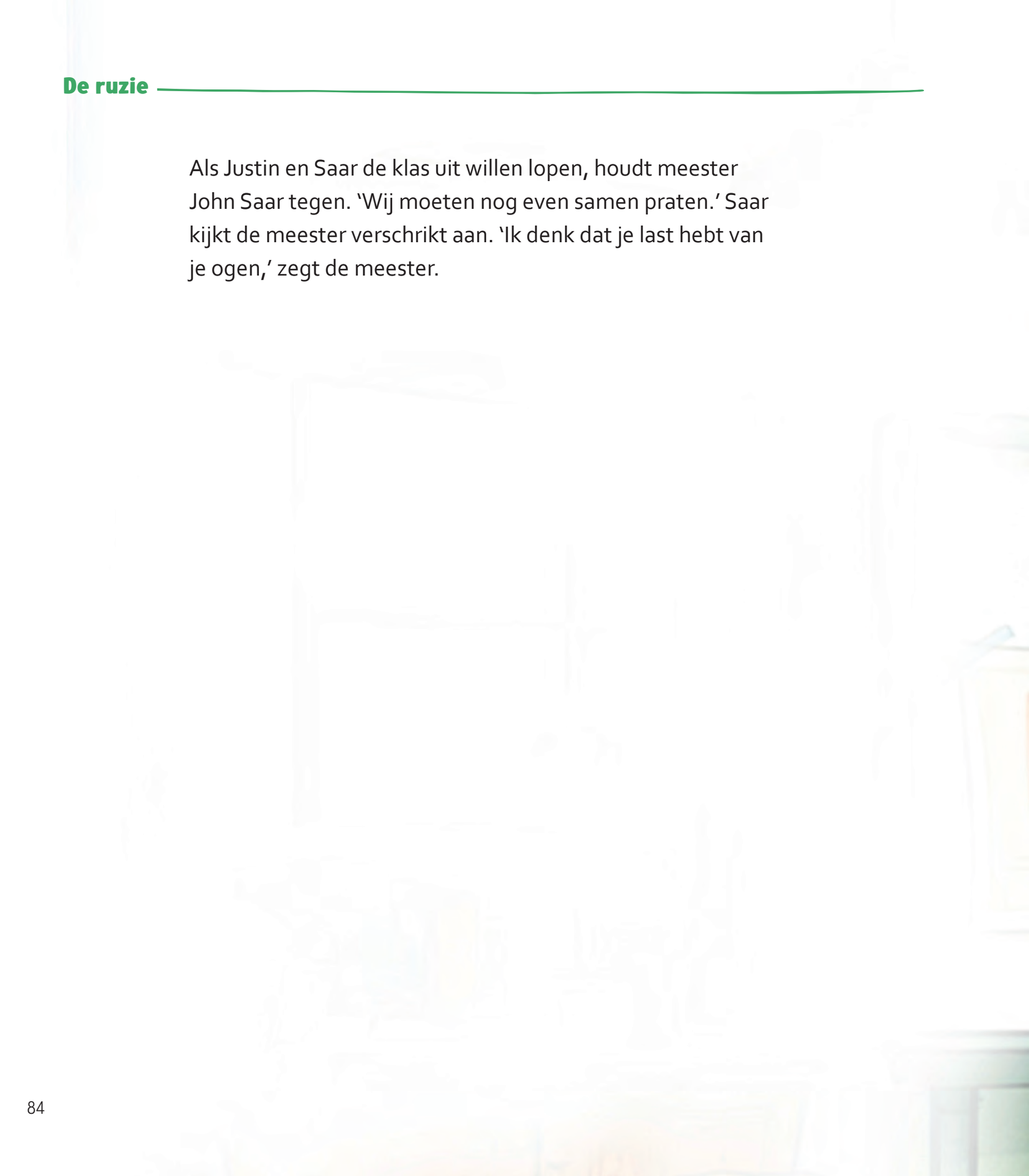

Meester John weet hoe hij dit soort situaties moet oplossen. Door met allebei de kinderen te praten, heeft hij al snel in de gaten waar het fout is gegaan. Nu moet hij bedenken hoe de kinderen het goed kunnen maken. Hij wil dat Saar en Justin allebei na school even bij hem komen. Hij kijkt eerst Justin aan. 'Waarom heeft Saar je geduwd, denk je?' Justin kijkt de meester aan en legt uit: 'Ik maakte een grapje en dat vond Saar niet leuk.' Meester John zegt: 'Het was ook geen leuk grapje. Hoe zou jij het vinden als er iets fout gaat en iemand daar grapjes over maakt?' Daar moet Justin even over nadenken. 'Dat zou ik ook niet leuk vinden,' zegt hij zacht. Dan kijkt de meester Saar aan. 'Saar, ik snap dat je boos bent, maar los je dit op door iemand te duwen?' Saar weet heel goed dat ze iets verkeerd heeft gedaan. Soms doet ze iets voordat ze erover nadenkt. Saar steekt haar hand naar Justin uit. 'Sorry dat ik je duwde. Ik vond het niet leuk wat je zei, maar dat had ik tegen je moeten zeggen.' Justin schudt Saars hand. 'Mijn grapje was gemeen. Ik had je niet moeten pesten.'

Opa plonst in de zee

De ruzie

Als Justin en Saar de klas uit willen lopen, houdt meester John Saar tegen. ‘Wij moeten nog even samen praten.’ Saar kijkt de meester verschrikt aan. ‘Ik denk dat je last hebt van je ogen,’ zegt de meester.

Opa plonst in de zee

De bril

Saar is met mama bij de oogarts. Meester John denkt dat Saar een bril nodig heeft. Als Saar in de wachtkamer van de oogarts zit te wachten op haar beurt, ziet ze allemaal mensen zitten met een bril. Saar wil geen bril! Kees heeft een bril. In het begin was dat heel moeilijk. Kees werd gepest op zijn vorige school, omdat hij een bril draagt. Kees vond dat niet erg. Hij was blij met zijn bril. Hij zag zonder bril heel slecht en wazig. Als hij naar een boom keek, zag hij alleen een groene vlek. Met zijn bril op zag hij opeens dat een boom ook blaadjes heeft. Als kinderen in de klas hem 'vieroog' of 'brilsmurf' noemden, lachte hij gewoon. Kees gaf niks om die pestwoorden. Saar kon daar niet zo goed tegen. Zij werd boos en snapte niet dat Kees niet boos werd. 'Pesten doet geen pijn,' zei Kees dan. Maar daar is Saar het niet mee eens. Pesten kan wel pijn doen. Nee, Saar wil écht geen bril!

E
P Z

Na een tijdje komt de dokter naar buiten en roept Saars naam. De oogarts doet allerlei tests. ‘Ik heb je ogen getest en je hebt een bril nodig, Saar. Dingen verder weg kun je niet duidelijk zien en je kunt niet goed lezen wat er op het bord staat.’ Saar kijkt verschrikt naar mama. Mama pakt Saars hand vast. Mama weet dat Saar geen bril wil. ‘Saar, wil je van je hoofdpijn af?’ Saar knikt. ‘Wil je goed kunnen zien op het bord?’ ‘Ja,’ zegt Saar. ‘Dan heb je een bril nodig. Waar ben je bang voor?’ vraagt mama. ‘Ik ben bang dat andere kinderen er iets over zeggen,’ antwoordt Saar en ze kijkt mama met tranen in haar ogen aan. ‘Het zal even wennen zijn Saar en misschien moeten anderen er ook aan wennen. Maar het komt echt goed.’

Saar heeft een bril uitgezocht samen met Kees en mama. Vandaag gaat ze voor het eerst met haar nieuwe bril naar school. Ze heeft de bril niet op. De bril zit nog in een hoesje in haar tas. Ze heeft met mama afgesproken dat ze zelf mag beslissen wanneer ze de bril opzet. Naomi en Susie, twee vriendinnen uit haar klas, rennen meteen naar haar toe en trekken Saar mee naar een bankje waar ze graag zitten. Naomi begint meteen te roddelen over haar broertje. Hij heeft straf gekregen omdat hij een hagedis mee naar school heeft genomen om de juf te laten schrikken. Het is een grappig verhaal. Saar denkt niet meer aan haar bril en als de bel gaat, loopt ze vrolijk naar binnen.

Opa plonst in de z

Meester John begint meteen met de les. Hij heeft weer van alles op het bord geschreven. En het lijkt wel of hij nog kleiner geschreven heeft dan normaal. Saar knijpt met haar ogen. Ze denkt aan haar bril. Ze zucht. Ze heeft het idee dat iedereen in de klas haar in de gaten houdt. 'Sterk zijn, Saar! Je kunt het!' hoort ze mama in haar hoofd zeggen. Saar bukt, pakt haar hoesje en maakt het voorzichtig open. Ze zucht nog een keer. Dan zet ze haar bril op en gaat rechtop zitten.

Saar kijkt om zich heen. Wat is dat nou? Ze moet even knipperen met haar ogen. Alle kinderen in de klas hebben opeens een bril op. Zelfgemaakte, gekke brillen! Grote brillen, kleine brillen, van alles wat. Naomi heeft een roze bril met glitter op en Justin een blauwe bril met gouden sterren. Dan begint Saar heel hard te lachen en de hele klas lacht mee. Als iedereen uitgelachen is, legt Kees uit: 'Toen je gister bij de oogarts was, heeft meester John met de klas gepraat en verteld dat je verdrietig bent om de bril. We hebben samen een plan bedacht om je aan het lachen te maken.' 'En we willen je laten zien dat een bril dragen helemaal niet erg is,' vult meester John aan. 'Nu gaan we snel verder met de les!' Saar kijkt nog een keer de klas rond. Ze heeft echt de leukste klas en de beste meester van de wereld!

Nieuwe avonturen van Kees en Saar

Na hun verhuizing beginnen Kees en Saar op een nieuwe school. Daar leren ze nieuwe kinderen kennen en komen ze terecht in allerlei herkenbare, grappige en soms spannende situaties.

Samen met hun vrienden ontdekken ze hoe het is om nieuwe dingen te proberen, angsten te overwinnen, ruzies op te lossen, elkaar te helpen en meer te weten te komen over familie en vriendschap.

In Kees en Saar stellen zich voor staan tien verhalen over school, familie, vriendschap, vertrouwen en jezelf durven zijn.

Verhalen om naar te luisteren, over te praten en samen van te genieten.

Departamento di
Enseñansa Aruba

ISBN: 978-99904-71-03-8